

СТЕФАН МАРКОВСКИ

ПОСЛЕДЊА НОЋ НАД НЕБЕСКОМ ВОДОМ

КО ЋЕ ДА МАЗИ КОМШИЈСКОГ ПСА

Догоревају
љубичасте мисли које припадају новом дану
јутарњи ваздух премешта тежину на кућу
у теснацу живи остарели жути пас
над којим сахне заборављена прошлост
и нема ко да га мази
ледени ваздух је хладнији када никога нема
сенка је јаснија од збијајућих зрака
ограде су јаче него икад
желим да убијем песника у сваком лажљивом облаку
желим нове притоке реке у коју се
улива нада да ће живот победити

Ко ће да мази комшијског ња?

пита ме мушмула која је процветала у јануару
зидови околу имају смисла у једначинама
друго поглавље изговара тачан одговор
скотрљан степеницама до подрума
у ком су збринуте квантни комади ноћи
које месец крије од нас
кроз шапат да се удише ово вакуумирано небо
није импресивно
али ни не сија да осветли свој хоризонт
који је већ затрпан маглом духова бескућника
овде сви кажу да ту живе
слобода бестежинских анђела над нашим челима

стопљени са нашим срцима победницима у рату
са стотину мириса
након чега ће кренути комшијски пас
и проћи ће живот
и победиће хладноћу

(20. 09. 18 – 22. 04. 19.

Мадрид / Скопље / Ђевђелија)

ПОСЛЕДЊА НОЋ НАД НЕБЕСКОМ ВОДОМ

Ове последње ноћи
сребрне меноре ће изгорети и оставити
пепео расејан у светлости
сва месечина ће изгрејати изван слободе која је рад
ума
а дочекаће га мансарде
старомодних продавница у боји цимета
Сместићу се у обећаној дивљини и писаћу
родослове пролећног дрвећа у завичајним пустињама
чим Реч поплави небеске воде
и удави сатиру живота.

Све без(д)надежно
у сиротишту у последњим секундама
налази смисао
кроз обојено месо судбине
натапа дуге у миру
и гладна
ступа напред пре него што одступи
да прождре сенку
немају одраз те мисли окружене даном
окружени решеткастим стихом
снови полако сагоревају
у правилним звездама расејане таме.

ЗАКОН О ЕКВИВАЛЕНТНОЈ РАЗМЕНИ

Кад се природа одужи
попут духа који долази по своје
гроб је хладна колевка
очај је најјачи када различитост падне на њега као сенка
а бол ће клизити косо низ прозоре
карантин је бела пећина са интернетом
и овај свет је проклет због мене
од тренутка кад сам га додирнуо
као киша глупих бесмислица

снага је у жилама и у сваком дрхтају
без крила лабуда изолованог од своје изолације
да ли ћемо речи жвакати пуних и затворених уста
хоћемо ли поново бити преживари мисли отворених очију
када ће све ово бити без симптома
кад ће све ово остати без логике
кад ће да нестане
закон о еквивалентној размени.

CAMERA OBSCURA ЖЕНСКЕ ЛЈУБАВИ

Ако је песник гласник, поезија је порука
што вири кроз кључ Космоса
чак и као мини-трактат или есеј у стиху;
убиј све песнике и пулсари ће долити крв у стих,
онај који ће да поентира
љубав је слатка хистерија око које дрхте све поруке
и као што је рекао Конт – *све је релативно*,
таква је љубав, па понекад задрхти као од страха
који не препознаје релативност
који не одаје своју тајну
та фамозна љубав ниједне жене не постоји сама по себи
ако јесте, онда није за тебе, већ за осећања која према њима имаш
оног тренутка када згасну избледеће попут неутронске звезде.

Помпезно најављена женска љубав је полигамна фарса
која је успела да остане под контролом
због сопственог благостања и конкурентске слабости
репресија није ствар свести,

(морал и част су мушки квазари значења)
али на магнетним пољима, атомским сатовима, ГПС-у и скенерима
ох, емотивни скенери материјалних позадинских зрака
које ниједан гласник не може преживети
нити хладнокрвни егзекутор.

ПИШЕМ ПИСМО О НАШИМ СТАВОВИМА

Пишем писмо о нашим ставовима
чије сенке падају директно низ
билборде који блистају како би осветлили бесконачно
наше очи мало мање;
град и стиснуте усне не знају за тишину

песник је запео између петог и шестог
стиха из песме посвећене конобарици
са косом од чистог злата ухваћеном у реп
а између седмог и осмог су неплаћени рачуни
полако испија вино и кафу
или кафу и вино у низу
и устаје да згази звезде
једноставно разбацане у семафорским бојама
где зелена садржи све наше одобрене ставове
ко зна ко ће им писати писма
кад нам ветрови који разносе мисли уђу у прса
и сигурно ће им недостајати
коморе и преткоморе
или редом преткоморе и коморе

Превео с македонског
Зоран Ђерић